

Նազարոս Աղայան

Ճախարակ

Մանի՛ր, մանի՛ր, ի՛նչ ճախարակ,
Մանի՛ր սպիտակ մալանչներ,
Մանի՛ր թելեր հաստ ու բարակ,
Որ ես հոգամ իմ ցավեր:
Ձեթ եմ ածել ականջներդ,
Նոր շինել եմ շրտըվիկ,
Դե՛հ, սո՛ւտ շարժիր լայն թներդ,
Ոստեր շինիր սըրուլիկ:
Մանի՛ր, մանի՛ր, ի՛նչ ճախարակ,
Լիսեռնիկդ պտըտիր,
Մանի՛ր թելեր հաստ ու բարակ,
Իլիկիդ վրրա փաթաթիր:
Տիգրանիկըս գուլպա չունի,
Հանդ է գնում ոտաբաց,
Գաբրիելըս չուխա չունի,
Միշտ անում է սուգ ու լաց:
Մանի՛ր, մանի՛ր, ի՛նչ ճախարակ,
Մանի՛ր սպիտակ փաթիլներ,
Մանի՛ր թելեր հաստ ու բարակ,
Որ ես հոգամ իմ ցավեր:
Չըվալ չունինք, չութա չունինք,
Ո՛չ սամոտե, ո՛չ պարան,
Այսպես աղքատ դեռ եղած չենք,

Կտրվել է ամեն բան:
Դեռ հարս էի, որ գործեցի
Քանի կարպետ, խավիչա,
Բայց դրանից շուտ զրկվեցի,
Հիմա շունիմ մի քեչա:
Կարմիր օրըս, երբ սևացավ,
Եվ պարտք մնաց՝ տեն քիչ,
Պարտատիրոջ սիրտն էլ սևցավ —
Եկավ տարավ ամեն ինչ:
Մանի՛ր, մանիք, ի՛նչ ճախարակ,
Մանիք սպիտակ քուլաներ,
Մանիք թելեր հաստ ու բարակ,
Որ ես հոգամ իմ ցավեր: